

normalt behandler forhold på skatteområdet, mener jeg, at vi stort set ville være forhindrede i at lave skattelovgivning, hvis det her blev bedømt som skattelovgivning med tilbagevirkende kraft.

Så den diskussion synes jeg bestemt vi skal bruge lidt kræfter på, og jeg modtager gerne spørgsmål og vil gerne uddybe det osv.

Da jeg var i samråd, nævnedes jeg også, at da den tidligere regering – hvor også hr. Brian Mikkelsens partifæller var repræsenteret, endda med både skatteministeren og statsministeren – ved den daværende skatteminister, Isi Foighel, på nogenlunde samme tidspunkt af året i forbindelse med et overenskomstindgreb præsenterede et forslag om at forhøje selskabsskatten fra 40 pct. til 50 pct. og lod det få virkning for hele det indkomstår, som for nogles vedkommende var lige ved at rinde ud, var der også fra nogle sider megen diskussion om tilbagevirkende kraft, men da var vi et ganske bredt flertal, inklusive hr. Brian Mikkelsens parti, der var enigt om, at det var ikke med rette. Der var nogle, der følte eller oplevede det sådan, men det kunne ikke med rette betegnes som tilbagevirkende kraft.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt det her forslag er rimeligt, og lad os dér lige slå fast, at det eneste, forslaget sikrer, er, at der altid vil være fuldt fradrag for alle udgifter – omkostninger, hensættelser, udbetalinger – som kommer forsikringstagerne til gode, og at man efter vedtagelse af dette forslag ikke vil kunne finde én eneste krone, der tilfalder forsikringstagerne, som forsikrings-selskabet også har betalt skat af. Og derfor må jeg sige, at hvis man mener, at det er et problem, at der kun gives fradrag én gang, synes jeg faktisk, vi har et meget stort problem med hinanden.

Jeg vil specielt gerne takke hr. Klaus Kjær, for jeg synes, han var konstruktiv, og at hans indgang til det her forslag var reel med hensyn til, hvad det er, forslaget forholder sig til. Og hr. Klaus Kjær havde så på sit partis vegne en bemærkning om, at man også gerne ville være med til at foreslå, hvilke gode formål pengene skulle anvendes til,

Dertil vil jeg sige, at jeg synes, vi skulle blive enige om, at der er et godt formål, som jeg ved at vi begge to er optaget af at bruge dem til, nemlig til at få afviklet den gæld, der er ophobet, for det er efter min opfattelse det eneste, de penge med rimelighed kan anvendes til.

Når vi lukker for en helt utilsigtet udsivning, hvor vi har mistet et provenu, kan de ikke bruges til at lukke ud til en masse gode formål. Men at vi krone for krone bruger de penge, vi får ind, til at nedbringe gælden – til gavn for de kommende generationer, til gavn for samfundsøkonomien og til gavn for sikkerheden for, at vi har et samfund, som også på det spor er på den rigtige vej, synes jeg vil være en ualmindelig god handel at gøre med hinanden. For jeg mener, at det vil være en ualmindelig god anvendelse af midlerne, og derfor håber jeg, at det er noget, vi kan samles om.

Og derfor må jeg da, når jeg så går videre til hr. Kim Behnkes indlæg, som jo stod i kontrast til det mere nøgterne indlæg fra Dansk Folkeparti, sige, at hvis det her tilsigter noget, er det jo i og for sig ens skatteregler for de forskellige afdelinger i de finansielle supermarkeder, nemlig ved at sikre, at der kun er fradrag for udgifterne én gang.

Det synes jeg er en god bestræbelse at gøre, og den bestræbelse har vi også gjort andre steder. Så hvis hr. Kim Behnke mener, at vi har udvist forsømmelse ved, at vi også andre steder giver fradrag mere end én gang, vil jeg da gerne høre om det, og så vil jeg give det forlods til-sagn, at det ikke vil være min vilje til også at rette op på den skævhed, der kommer til at mangle.

Så jeg mener faktisk, at de afgørende betingelser for det, hr. Kim Behnke har stillet op, er til stede.

Det andet, som jeg gerne vil sige til hr. Kim Behnke, når han nu siger, at vi ikke må tage disse penge ud af den finansielle sektor, er, at det generer da mig, at en erhvervsvirksomhed, som har en produktion, der beskæftiger mange mennesker, og som har en eksport, der er meget afgørende – det er vores finansielle sektor også – skal betale skat af sit overskud, mens vi kan se dele af den finansielle sektor tjene milliarder af kroner uden at komme af med én eneste krone i skat af indtjeningen, og det kan jeg ikke forstå ikke generer hr. Kim Behnke.

Og når man fremstiller det, som om det er nogle penge, som så vil komme kunderne til gode, mener jeg, at det med den indsigt, hr. Kim Behnke har, ikke er en fortællelse, men en vildledning, som ikke rigtig har belæg i det virkelige liv. Og jeg undrer mig faktisk meget, når jeg tænker på fru Kirsten Jacobsens forhold til den finansielle sektor, for hun mener jo, at der skal være rimelighed, og at den skal have en